

Súd: Správny súd v Bratislave
Spisová značka: 13Saz/5/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 0724100458
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 03. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Korčeková
ECLI: ECLI:SK:SpSBA:2024:0724100458.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Správny súd v Bratislave v konaní pred sudkyňou JUDr. Zuzanou Korčekovou v právnej veci žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, štátna príslušnosť: Marocké kráľovstvo, bez dokladu totožnosti, toho času umiestnený v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov, Slovenská republika, zastúpeného: Centrum právnej pomoci, Kancelária Komárno, so sídlom Dunajské nábrežie 14, Komárno, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Prezídium Policajného zboru, Úrad hraničnej a cudzineckej polície, Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Bratislava, Mobilná jednotka PZ Bratislava, so sídlom Regrútska 4, Bratislava, o prepustenie zo zaistenia, takto

rozhodol:

I. Súd žalobu **z a m i e t a**.

II. Žalovanému sa právo na náhradu trov konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e:

1. Správnu žalobou doručenu súdu dňa 18.03.2024 (žalovanému dňa 13.03.2024) sa žalobca domáhal svojho bezodkladného prepustenia zo zaistenia a trov konania.

2. Žalobu odôvodnil tým, že žalovaný v konaní o zaistení cudzinca podľa zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o pobyte cudzincov“) rozhodnutím č.: PPZ-HCP-BA5-53-041/2023-AV zo dňa 02.02.2024 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“) podľa § 88a ods. 1 písm. c) tohto zákona rozhodol o predĺžení zaistenia žalobcu dňom 02.02.2024 na čas nevyhnutne potrebný najdlhšie do 03.05.2024. Žalovaný zároveň rozhodol o umiestnení žalobcu do Útvary policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov. S napadnutým rozhodnutím žalovaného žalobca nesúhlasil v celom jeho rozsahu z dôvodu, že žalovaný nedostatočne zistil skutkový stav, napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a je nepreskúmateľné pre jeho nedostatočné odôvodnenie. Žalobca požiadal dňa 31.10.2023 o udelenie azylu na území Slovenskej republiky. Žalovaný rozhodol o zaistení žalobcu do 03.02.2024. Žalovaný v odôvodnení uviedol, že u žalobcu je podozrenie, že podal žiadosť o udelenie azylu výlučne s cieľom oddialiť alebo zmať jeho administratívne vyhostenie. Toto tvrdenie však žalovaný riadne neodôvodnil. Žalobca chce zostať na území Slovenskej republiky. Z jeho konanie nevyplýva, že by po premiestení do Záchytného tábora v Humennom ušiel alebo sa skrýval. Tvrdenie žalovaného o existencii rizika úteku je vágne, ničím neodôvodnené a nepodložené. Je nevyhnutné, aby rozhodnutie žalovaného obsahovalo v súlade s § 88a ods. 1 písm. c) a § 88a ods. 2 zák. o pobyte cudzincov presvedčivé zdôvodnenie, že v danej veci nebolo možné uplatniť iné menej závažné prostriedky než zaistenie, že žiadosť o azyl bola výlučne účelová, a že naďalej existuje reálna možnosť následného vyhostenia žalobcu z územia Slovenskej republiky, pričom zrealizovanie účelu zaistenia možno uskutočniť v zákonom stanovených lehotách. Napadnuté rozhodnutie tieto atribúty riadneho odôvodnenia nespĺňa, a jeho držanie v zaistení na jeho podklade je preto nezákonné.

3. Žalovaný prijal nesprávny záver o účelovosti žiadosti o azyl bez potreby skutkových zistení a náležitého dokazovania dôvodov jeho žiadosti o azyl, ktoré sú ale nevyhnutným predpokladom na to, aby mohol žalovaný ponechať v zaistení cudzinca po tom, čo požiadal o udelenie azylu v zmysle § 88a ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov. Nesprávny a predčasný záver o účelovosti žiadosti o azyl a o riziku úteku vyvodil žalovaný iba z toho, že žalobca nepožiadal o azyl hneď pri jeho zadržaní. Žalobca žiadosť o azyl podal akonáhle to bolo možné. Žalobca žiadosťou o azyl realizuje svoje právo na azyl. Žalovaný vôbec nezisťoval konkrétne dôvody žalobcovej žiadosti o azyl, ani ich následne nekonfrontoval so všeobecne dostupnými informáciami o krajine pôvodu žalobcu. Žalobca ako žiadateľ o azyl má právo byť umiestnený v zariadeniach spadajúcich pod ministerstvo vnútra. V prípade žiadateľov o azyl platí základný princíp, resp. prezumpcia proti zaisteniu cudzinca - žiadateľa o azyl. Pokiaľ sú k dispozícii v systéme také alternatívy, akými sú napr. špecializované ubytovacie centrá a zariadenia pre žiadateľov o azyl, potom treba tieto opatrenia uplatniť ako prvé. Aj v zmysle odporúčania Rady Európy (Odporúčanie Rady ministrov Rec(2003)5 z 16.04.2003) sa zaistenie žiadateľov o azyl má okrem iného uskutočniť iba po dôkladnom preskúmaní jeho nevyhnutnosti v každom jednotlivom prípade. Vo veci žalobcu neboli zistené či preukázané také skutočnosti, ktoré by bránili uloženiu miernejšieho alternatívneho opatrenia nahrádzajúceho zaistenie napr. formou hlásenia pobytu, keďže žalobca je oprávnený sa zdržiavať v azylovom zariadení, kde by mu boli zabezpečené základné potreby. Taktiež neboli zistené také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali jeho ponechanie v zaistení po podaní žiadosti o azyl, či preukazovali výlučnú účelovosť jeho žiadosti o medzinárodnú ochranu.

4. Žalovaný v napadnutom rozhodnutí neodôvodnil náležite a na individuálnom princípe prejednávania veci dĺžku stanovenej doby zaistenia. V zmysle ustálenej rozhodovacej praxe všeobecných súdov SR je takéto pochybenie podstatnou vadou, ktorá ovplyvňuje zákonnosť celého rozhodnutia, pretože doba zaistenia je esenciálnou zložkou inštitútu zaistenia. V záujme presvedčivosti rozhodnutia o obmedzení osobnej slobody jednotlivca v správnom konaní nemala v jeho odôvodnení absentovať zmienka o vyššie uvádzaných súvislostiach medzi zákonom o pobyte cudzincov a azylovým konaním a právnymi účinkami rozhodnutí v nich vydávaných. Nedostatky riadneho odôvodnenia rozhodnutia však nemôžu byť konvalidované prípadným dodatočným vysvetlením resp. doplňujúcim vyjadrením žalovaného a ani súdu neprislúcha spôsobom presahujúcim akceptovateľnú mieru dopĺňať resp. absentujúce argumenty žalovaného nahrádzať svojimi a vyvodzovať z nich závery, ku ktorým mal dospieť žalovaný, ktorého postup a úvahy mali byť obsahom odôvodnenia jeho rozhodnutia, pretože takéto aktivity presahuje rámec preskúmvavej právomoci súdu a zároveň zasahuje do sféry kompetencie správnych orgánov v agende vymedzenej zákonom o pobyte cudzincov. Žalobca mal za to, že žalovaný nepostupoval v konaní zákonným spôsobom, pretože zanedbal svoje povinnosti v zmysle Správneho poriadku a zákona o pobyte cudzincov, nevykonal dostatočné dokazovanie vo veci, ktoré by smerovalo aj k okolnostiam v prospech žalobcu, najmä s ohľadom na to, či ide o zraniteľnú osobu, u ktorej by predĺženie zaistenia nebolo zákonne možné a tým je napadnuté rozhodnutie nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Inštitút zaistenia výrazným spôsobom zasahuje do základných ľudských práv a slobôd jednotlivca, keďže dochádza k obmedzeniu, resp. k pozbaveniu osobnej slobody človeka. Preto je potrebné zaoberať sa každým prípadom individuálne, a to najmä keď sa stanoví maximálna možná dĺžka doby zaistenia. Žalobca mal za to, že v tomto prípade tomu tak nebolo a dĺžka doby zaistenia bola stanovená len všeobecne bez dostatočného odôvodnenia použitia zaistenia.

5. Žalovaný vo vyjadrení k správnej žalobe zopakoval doterajší priebeh administratívneho konania. Uviedol, že žalobcovi bola daná možnosť v zápisnici o podaní vyjadrenia podľa § 22 ods. 1 zák. č. 71/1967 Zb. o správnom konaní, č. PPZ-HCP-BA5-1715-009/2023-AV pred vydaním rozhodnutia o administratívnom vyhostení, ako aj v zápisnici o podaní vyjadrenia podľa § 22 ods. 1 zák. č. 71/1967 Zb. o správnom konaní č. PPZ-HCP-BA5-1715-012/2023-AV pred vydaním rozhodnutia o zaistení aby sa vyjadril k prekážkam vyhostenia do Marockého kráľovstva. V uvedených zápisniciach žalobca uviedol, že z domovskej krajiny odišiel z dôvodu nízkeho príjmu a nechce sa tam vrátiť. Ďalej uviedol, že mu tam nehrozí trest smrti, resp. neľudské zaobchádzanie. Jeho cieľová krajina je Taliansko, kde by chcel poberať dávky. Bola mu daná možnosť, či chce požiadať o azyl na území Slovenskej republiky, čo v zápisnici odmietol. Žalobca požiadal o azyl až dňa 31.10.2023 na Útvare policajného zaistenia pre cudzincov v Medveďove. Žalovaný v rozhodnutí o zaistení žalobcu skúmal možnosť uloženia miernejších opatrení, pričom je zrejmé, že žalobca nemá zabezpečené žiadne ubytovanie na území Slovenskej republiky a ani nemá dostatočné finančné prostriedky, ani si ich nevie zabezpečiť. Žalobca by tieto stanovené podmienky nevedel splniť a preto žalobcovi nemohol takúto povinnosť uložiť ako

alternatívu voči jeho zaisteniu na výkon administratívneho vyhostenia. Žalobca v zápisnici PPZ-HCP-BA5-1715-009/2023-AV a PPZ-HCP-BA5-1715-012/2023-AV, PPZ-HCP-BA5-1715-022/2023-AV a HCP-BA5-1715-026/2023-AV uviedol, že na území Slovenskej republiky nevlasťní žiadnu nehnuteľnosť, taktiež neuviedol žiadnu osobu, ktorá by mu poskytla ubytovanie. Na základe uvedeného žalovaný nemohol rozhodnúť podľa § 89 ods. 1 písm. a) zákona o pobyte cudzincov, teda nemohol žalobcovi uložiť hlásenie pobytu. Žalobca taktiež nedisponoval potrebnými finančnými prostriedkami, ktoré by pokryli jeho zotrvanie na území Slovenskej republiky, až do realizácie administratívneho vyhostenia. K uvedenej problematike uloženia iných, teda miernejších donucovacích opatrení, nepristúpil žalovaný aj preto, že v čase vydania rozhodnutia o zaistení vedenom pod č. PPZ-HCP-BA5-1715-013/2023-AV a PPZ-HCP-BA5-1715-023/2023-AV, PPZ-HCP-BA5-1715-027/2023-AV, PPZ-HCP-BA5-53-035/2024-AV a PPZ-HCP-BA5-53-041/2024-AV sa domnieval, že žalobca by nezotrval na určenom mieste a zneužil by inštitút alternatívy zaistenia, teda existencia rizika úteku je dôvodná. Žalobca taktiež v zápisniciach PPZ-HCP-BA5-1715-009/2023-AV, PPZ-HCP-BA5-1715-012/2023-AV, PPZ-HCP-BA5-1715-022/2023-AV, PPZ-HCP-BA5-1715-026/2023-AV a PPZ-HCP-BA5-1715-034/2023-AV a PPZ-HCP-BA5-53-040/2024-AV uviedol cieľovú krajinu Taliansku republiku. Žalobca nevyužil ani jednu z dvoch možností na podanie žiadosti o azyl, ktoré mal na útvare Mobilnej jednotky Policajného zboru Bratislava, a taktiež túto možnosť nevyužil ani bezprostredne po umiestnení do ÚPZC Medveďov. Z toho je zrejmé, že žalobca nemal záujem žiadať o azyl alebo o jednu z foriem medzinárodnej ochrany, či už na území Slovenskej republiky alebo taktiež v prvej bezpečnej krajine, teda v Bulharsku. Rozhodnutie požiadať o azyl na území Slovenskej republiky učinil až v momente, kedy začalo byť zrejmé, že existuje vysoká pravdepodobnosť úspešnej realizácie administratívneho vyhostenia. Takýto krok žalobcu javí vysokú mieru podozrenia z účelovosti žiadosti o azyl. Na základe toho mal žalovaný za to, že existuje významné podozrenie, že žiadosť o azyl zo strany žalobcu bola podaná účelovo, a v prípade jeho ubytovania v špecializovanom ubytovacom centre a zariadení pre žiadateľov o azyl by mohlo dôjsť k úteku resp. opusteniu územia Slovenskej republiky a tým aj k zmareniu administratívneho vyhostenia. Žalobca v zápisniciach neuviedol také skutočnosti, na základe ktorých by žalovaný mohol predpokladať veľkú pravdepodobnosť udelenia azylu. Žalobca v predmetných zápisniciach uviedol ako dôvod opustenia domovskej krajiny iba ekonomické dôvody. Taktiež v otázkach súvisiacich s bezpečnostnými rizikami, ktoré by mu mohli hroziť v prípade návratu do domovskej krajiny uviedol, že mu takéto riziká nehrozia a do domovskej krajiny sa nechce vrátiť iba z ekonomických dôvodov pretože chce žiť v Taliansku a poberať dávky. Žalobca teda neuviedol žiadne dôvody, ktoré by predstavovali prekážku administratívneho vyhostenia a taktiež žiadne dôvody, na základe ktorých by sa mohol žalovaný domnievať, že by existovala veľká pravdepodobnosť udelenia azylu. Podľa štatistického prehľadu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Slovenská republika eviduje za obdobie od 01.01.1992 až po súčasnosť iba jeden prípad, kedy bola občanovi C. kráľovstva udelená medzinárodná ochrana vo forme azylu. Naopak podľa štatistického prehľadu v minulosti Slovenská republika stotožnila štátnych príslušníkov C. kráľovstva, následne im boli prostredníctvom zastupiteľského úradu vystavené náhradné cestovné doklady a boli letecky vyhostení. V roku 2022 išlo o 2 štátnych príslušníkov Marockého kráľovstva, v roku 2023 išlo o 21 štátnych príslušníkov Marockého kráľovstva. Žalovaný taktiež dňa 15.03.2024 telefonicky kontaktoval pracovníka ÚPZC, ktorý uviedol, že zastupiteľský úrad Marockého kráľovstva v súčasnosti aktívne spolupracuje s pracovníkmi ÚPZC vo veci vydávania náhradných cestovných dokladov pre občanov Marockého kráľovstva, ktorý sa neoprávnene zdržiavajú na území Slovenskej republiky. Na základe toho mal žalovaný za to, že účel, ako aj účelnosť zaistenia žalobcu naďalej trvá, nakoľko existuje vysoká miera rizika, že sa zo strany žalobcu jedná o účelovú žiadosť o azyl. Nakoľko o žiadosti žalobcu o udelenie azylu nebolo rozhodnuté do 60 dní od začatia konania o udelení azylu, žalovaný dňa 15.03.2024 telefonicky kontaktoval príslušnú pracovníčku Migračného úradu za účelom poskytnutia informácií v uvedenej veci. Zo strany pracovníčky Migračného úradu bolo uvedené, že v danej veci do dňa 15.03.2024 nebolo možné rozhodnúť podľa § 11 ods. 1 alebo § 12 ods. 1 zákona o azyle, nakoľko je nutné so žalobcom vykonať doplňujúci pohovor a získať doplňujúce informácie. Následne bude daná vec posúdená a bude v nej vydané rozhodnutie. Pri určení dĺžky doby zaistenia žalovaný prihladal na účelnosť a efektívnosť zaistenia, pričom vychádzal z doterajších skúseností. Žalovaný v prípade určenia dĺžky doby zaistenia podľa § 88a ods. 2 zák. č. 404/2011Z. z. o pobyte cudzincov v znení neskorších predpisov pristúpil k využitiu maximálnej lehoty zaistenia žalobcu, nakoľko je v uvedenej veci nutné počkať na rozhodnutie migračného úradu, ktorého rýchlosť a časový rámec nie sú v kontrole žalovaného. Pri stanovení dĺžky doby zaistenia, žalovaný komunikoval s príslušným pracovníkom migračného úradu, ktorý uviedol, že v „danej veci nebolo možné rozhodnúť podľa §11 ods. 1 alebo § 12 ods. 1 zákona o azyle, nakoľko bolo nutné zabezpečiť doplňujúce informácie ako aj absolvovať doplňujúci pohovor. Bližší časový rámec kedy dôjde k rozhodnutiu v uvedenej veci nie je možné poskytnúť“. Žalovaný bol

pracovníkom Migračného úradu výlučne odkázaný na § 20 zákona o azyle, podľa ktorého ministerstvo v konaní o azyle rozhodne do 6 mesiacov od začatia konania. Žalovaný mal za to, že účelnosť a efektívnosť, a teda reálna možnosť naplnenia účelu zaistenia stále trvá, a že zaistenie žalobcu vychádza zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu veci a teda z podkladov, ktoré si žalovaný zabezpečil k vydaniu napadnutého rozhodnutia. Žalovaný skúmal podľa § 90 ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov, či účel zaistenia štátneho príslušníka tretej krajiny naďalej trvá a považuje zaistenie žalobcu za účelné a efektívne, vecne správne a v každej časti aj dostatočne odôvodnené. Žalobu navrhol zamietnuť.

6. Z obsahu administratívneho spisu súd zistil, že dňa 27.05.2023 hliadka OO PZ Brodské zadržala žalobcu, ktorý bol následne predvedený pred žalovaného. Bola vykonaná lustrácia žalobcu v informačných systémoch polície s negatívnym výsledkom. Po podaní zákonných poučení za prítomnosti tlmočníka boli so žalobcom dňa 27.05.2023 spísané zápisnice o podaní vyjadrenia, v rámci spísania ktorých bolo žalobcovi oznámené začatie konania vo veci jeho administratívneho vyhostenia a vo veci zaistenia. Žalobca uviedol, že z domovskej krajiny vycestoval letecky do Turecka, odkiaľ prekročil aj s ďalšími osobami zelenú hranicu medzi Tureckom a Bulharskom. Ďalej pokračovali cez Srbsko a Maďarsko až na Slovensko. Domovskú krajinu opustil z dôvodu, že chce zarobiť viac peňazí a mať sa lepšie. Ďalej chce ísť do Talianska, kde by chcel pracovať na farme. Nechce sa vrátiť domov, chce zarobiť peniaze v zahraničí. Nechce požiadať o azyl Slovenskej republiky. Na cestu mu dal peniaze jeho otec, má so sebou nejaké peniaze a mobil, na území Slovenskej republiky nemá žiadnych príbuzných.

7. Žalovaný dňa 27.05.2023 podľa § 82 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov vydal rozhodnutie o administratívnom vyhostení žalobcu a uložení zákazu vstupu vedené pod č. PPZ-HCP-BA5-1715-010/2023-AV a následne vydal rozhodnutie o zaistení. Žalobca bol zaistený podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov na účel výkonu administratívneho vyhostenia, dĺžka doby zaistenia bola stanovená na čas nevyhnutne potrebný, najviac do 27.06.2023.

8. Dňa 19.06.2023 bola so žalobcom spísaná zápisnica o podaní vyjadrenia, v rámci spísania ktorej bolo žalobcovi oznámené začatie konania vo veci predĺženia zaistenia. V tejto zápisnici žalobca uviedol, že si nevie zabezpečiť ubytovanie na Slovensku. Nemá finančné prostriedky. Žalovaný dňa 19.06.2023 vydal rozhodnutie o predĺžení zaistenia žalobcu podľa § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov, pričom doba zaistenia bola určená na nevyhnutne potrebný čas, najviac do 19.08.2023.

9. Dňa 18.08.2023 bola so žalobcom spísaná zápisnica o podaní vyjadrenia, v rámci spísania ktorej bolo žalobcovi oznámené začatie konania vo veci predĺženia zaistenia. V tejto zápisnici žalobca opätovne uviedol, že si nevie zabezpečiť ubytovanie na Slovensku. Nemá finančné prostriedky. Žalovaný dňa 18.08.2023 vydal rozhodnutie o predĺžení zaistenia žalobcu podľa § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov, pričom doba zaistenia bola určená na nevyhnutne potrebný čas, najviac do 27.11.2023. Tunajší súd rozsudkom zo dňa 10.10.2023, č. k. 16SaZ/10/2023 - 23 zamietol žalobu žalobcu o prepustenie zo zaistenia.

10. Žalobca dňa 31.10.2023 požiadal o udelenie azylu. Dňa 03.11.2023 bola so žalobcom spísaná zápisnica o podaní vyjadrenia, v rámci ktorej žalobca uviedol, že si nevie zabezpečiť ubytovanie na Slovensku. Nemá finančné prostriedky. Ďalej žalobca uviedol, že sa nechce vyjadriť k dôvodom žiadosti o azyl a dňa 27.05.2023 o azyl nepožiadal z dôvodu, že v tom čase nechcel žiadať o azyl. Žalovaný dňa 03.11.2023 vydal rozhodnutie o zaistení žalobcu podľa § 88a ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov, pričom doba zaistenia bola určená na nevyhnutne potrebný čas, najviac do 03.02.2024.

11. Dňa 02.02.2024 bola so žalobcom spísaná zápisnica o podaní vyjadrenia, v rámci ktorej žalobca uviedol, že si nevie zabezpečiť ubytovanie na Slovensku. Nemá finančné prostriedky. Rozhodnutím č. PPZ-HCP-BA5-53-041/2023-AV zo dňa 02.02.2024 žalovaný rozhodol o predĺžení zaistenia žalobcu podľa § 88a ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov a podľa § 88a ods. 2 zákona stanovil dĺžku doby zaistenia na čas nevyhnutne potrebný najviac do 03.05.2024. V odôvodnení rozhodnutia žalovaný popísal doterajší priebeh administratívneho konania. Ďalej uviedol, že žalobca požiadal dňa 31.10.2023 o udelenie azylu na území SR. Skutočnosť, že žalobca požiadal o udelenie azylu, nie je dôvodom na prepustenie. Lehota zaistenia uplynie žalobcovi dňa 03.02.2024. Nakoľko do dnešného dňa Migračný úrad nerozhodol o žiadosti žalobcu o udelenie azylu, má žalovaný za to, že v 60 dňovej lehote Migračný úrad nerozhodne v konaní o udelenie azylu. Žalobca dňa 27.05.2023 v zápisnici o podaní vyjadrenia č. PPZ-HCP-BA5-1715-012/2023-AV, na otázku „či chce požiadať o azyl na území Slovenskej republiky“

odpovedal „nie“. Taktiež sa vyjadril, že z Marockého kráľovstva odišiel kvôli ekonomickej situácii. Nakoľko ide o žiadateľa o azyl, u ktorého je podozrenie, že podal žiadosť o udeleniu azylu výlučne s cieľom oddialiť alebo zmať jeho administratívne vyhostenie, žalovaný nerozhodol o prepustení žalobcu a následnom prevoze do Záchytného tábora v Humennom. Po preskúmaní všetkých skutočností a dôkazov žalovaný skonštatoval, že zaistenie účastníka konania je v súlade s článkom 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru. Počas konania o zaistení sa žalovaný zaoberal aj otázkou rešpektovania súkromného a rodinného života v zmysle v článku 8 ods. 1 Dohovoru. Žalovaný práva žalobcovi vyplývajúce z čl. 8 ods. 1 Dohovoru neupiera a plne ich rešpektuje. Žalovaný podľa § 90 ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov skúmal, či trvá účel zaistenia žalobcu. Žalobca bol taktiež vypočutý dňa 02.02.2024 pred vydaním rozhodnutia o predĺžení zaistenia podľa § 22 odsek 1 zákona o správnom konaní. V zápisnici o podaní vyjadrenia č. PPZ-HCP-BA5-53-040/2024-AV neuviedol žiadne nové skutočnosti majúce vplyv na priebeh konania. Do dňa 02.02.2024 nebolo zatiaľ vo veci udelenia azylu migračného úradu rozhodnuté a preto žalovaný žalobcu naďalej ponechal zaisteného v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov.

12. Podľa § 88 ods. 1 zákona č. 404/2011 Z .z. o pobyte cudzincov, ak cudzinec, proti ktorému sa vedie konanie o administratívnom vyhostení alebo konanie o zákaze vstupu podľa tohto zákona, podá žiadosť o udelenie azylu, policajný útvar vydá rozhodnutie o prerušení konania o administratívnom vyhostení až do rozhodnutia o jeho žiadosti o udelenie azylu a ďalej postupuje podľa osobitného predpisu; konanie o zákaze vstupu policajný útvar rozhodnutím zastaví. Ak sa cudzincovi neudelí azyl alebo neposkytne doplnková ochrana, policajný útvar, ktorý konanie o administratívnom vyhostení prerušil, pokračuje v konaní o administratívnom vyhostení; policajný útvar pokračuje v konaní o administratívnom vyhostení aj vtedy, ak cudzinec nie je oprávnený zdržiavať sa na území Slovenskej republiky podľa osobitného predpisu.

13. Podľa § 88 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov, policajt je oprávnený zaistiť štátneho príslušníka tretej krajiny

a) v konaní o administratívnom vyhostení s cieľom zabezpečiť jeho vycestovanie do krajiny podľa § 77 ods. 1, ak

1. existuje riziko jeho úteku, alebo

2. štátny príslušník tretej krajiny sa vyhýba alebo bráni procesu prípravy výkonu jeho administratívneho vyhostenia,

b) na účel výkonu administratívneho vyhostenia alebo výkonu trestu vyhostenia,

c) na účel zabezpečenia prípravy alebo výkonu jeho prevozu podľa osobitného predpisu, ak existuje značné riziko jeho úteku, alebo

d) na účel jeho vrátenia podľa medzinárodnej zmluvy, ak neoprávnene prekročil vonkajšiu hranicu alebo má na území Slovenskej republiky neoprávnený pobyt.

14. Podľa § 88 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov, rizikom úteku štátneho príslušníka tretej krajiny sa rozumie stav, keď na základe dôvodnej obavy alebo priamej hrozby možno predpokladať, že štátny príslušník tretej krajiny ujde alebo sa bude skrývať, najmä ak nemožno jeho totožnosť ihneď zistiť, nemá udelený pobyt podľa tohto zákona alebo ak mu hrozí uloženie zákazu vstupu na viac ako tri roky.

15. Podľa § 88 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov, podanie žiadosti o udelenie azylu alebo požiadanie štátneho príslušníka tretej krajiny o asistovaný dobrovoľný návrat nie je dôvodom na prepustenie zaisteného štátneho príslušníka tretej krajiny. Konanie podľa osobitného predpisu nie je zaistením štátneho príslušníka tretej krajiny dotknuté.

16. Podľa § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov, štátny príslušník tretej krajiny môže byť zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac na šesť mesiacov. Policajný útvar je oprávnený počas tohto obdobia opakovane predĺžiť zaistenie štátneho príslušníka tretej krajiny, pričom celkový čas zaistenia nesmie presiahnuť šesť mesiacov. Ak možno predpokladať, že napriek vykonaným úkonom potrebným na výkon administratívneho vyhostenia alebo trestu vyhostenia štátneho príslušníka tretej krajiny sa tento výkon predĺži z dôvodu, že štátny príslušník tretej krajiny dostatočne nespupracuje, alebo z dôvodu, že mu zastupiteľský úrad nevydal náhradný cestovný doklad v lehote podľa prvej vety, môže policajný útvar rozhodnúť, a to aj opakovane, o predĺžení lehoty zaistenia, pričom celková doba predĺženia lehoty zaistenia nesmie presiahnuť 12 mesiacov. Lehotu zaistenia nemožno predĺžiť, ak ide o rodinu s deťmi alebo zraniteľnú osobu. Štátny príslušník tretej krajiny je zaistený dňom vydania rozhodnutia o zaistení.

17. Podľa § 88a ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov, policajt je oprávnený zaistiť žiadateľa o udelenie azylu, ak na dosiahnutie účelu zaistenia nie je možné využiť iné menej závažné prostriedky ak ide o štátneho príslušníka tretej krajiny zaisteného podľa § 88 ods. 1 písm. a) alebo písm. b) a ktorý podal žiadosť o udelenie azylu, ak existuje dôvodné podozrenie, že podal žiadosť o udelenie azylu výlučne s cieľom oddialiť alebo zmať jeho administratívne vyhostenie.

18. Podľa § 88a ods. 2 zákona o pobyte cudzincov žiadateľ o udelenie azylu môže byť zaistený na čas nevyhnutne potrebný, pokiaľ trvajú dôvody podľa odseku 1. Celkový čas zaistenia žiadateľa o udelenie azylu podľa odseku 1 písm. a), b), c) alebo písm. e) nesmie presiahnuť šesť mesiacov. Celkový čas zaistenia žiadateľa o udelenie azylu podľa odseku 1 písm. d) nesmie presiahnuť čas zaistenia podľa § 88 ods. 4.

19. Podľa § 88a ods. 3 zákona o pobyte cudzincov na konanie o zaistení žiadateľa o udelenie azylu sa primerane vzťahujú ustanovenia § 88 ods. 4, 5, 7, 8 a 12.

20. Podľa § 89 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov policajný útvar, ktorý koná vo veci administratívneho vyhostenia, môže štátnemu príslušníkovi tretej krajiny namiesto jeho zaistenia uložiť povinnosť a) hlásenia pobytu alebo b) zložiť peňažnú záruku.

21. Podľa § 89 ods. ods. 2 zákona o pobyte cudzincov, o druhu a spôsobe uloženia povinnosti podľa odseku 1 rozhoduje policajný útvar, pričom prihliada na osobu štátneho príslušníka tretej krajiny, jeho pomery a mieru ohrozenia účelu zaistenia. Povinnosť podľa odseku 1 však nemožno uložiť, ak ide o konanie vo veci administratívneho vyhostenia z dôvodu podľa § 82 ods. 2 písm. a) alebo písm. b).

22. Podľa § 89 ods. ods. 3 zákona o pobyte cudzincov, policajný útvar môže uložiť povinnosť podľa odseku 1 len vtedy, ak štátny príslušník tretej krajiny preukáže zabezpečenie ubytovania počas trvania tejto povinnosti a finančné zabezpečenie pobytu vo výške podľa § 6; to neplatí, ak ide o žiadateľa o azyl. O uložení povinnosti podľa odseku 1 môže policajný útvar rozhodnúť aj počas zaistenia štátneho príslušníka tretej krajiny. Proti rozhodnutiu o uložení povinnosti podľa odseku 1 sa nemožno odvolať.

23. Podľa § 90 ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov, policajný útvar je povinný skúmať po celý čas zaistenia štátneho príslušníka tretej krajiny, či trvá účel zaistenia.

24. Podľa § 221 ods. 1 SSP, žalobca sa môže správnu žalobou domáhať zrušenia rozhodnutia o zaistení, o predĺžení zaistenia, o predĺžení lehoty zaistenia vydaného podľa osobitného predpisu alebo určenia takého rozhodnutia za nezákonné, ak bol žalobca zo zaistenia prepustený.

25. Podľa § 221 ods. 2 SSP žalobca sa môže správnu žalobou domáhať prepustenia zo zaistenia vykonaného podľa osobitného predpisu.

26. Podľa § 229 SSP, ak správny súd po preskúmaní zistí, že správna žaloba nie je dôvodná, rozsudkom ju zamietne.

27. Správny súd v Bratislave ako súd vecne, miestne a kauzálny príslušný [§ 10, § 13 ods. 3, § 17 písm. a) SSP] na prejednanie veci, posudzujúc správnu žalobu neformálne a neviazaný jej žalobnými bodmi (§ 206 ods. 3 SSP) sa oboznámil s obsahom súdneho spisu a administratívneho spisu žalovaného a podľa stavu veci v čase vyhlásenia rozhodnutia podľa § 206 ods. 4 SSP dospel k záveru, že správnej žalobe nemožno vyhovieť.

28. O žalobe súd rozhodol na pojednávaní nariadenom na deň 27.03.2024 (§ 228 SSP) v neprítomnosti účastníkov konania a ich zástupcov podľa § 114 SSP, ktorí boli na pojednávanie riadne predvolaní a svoju neúčast' ospravedlnili.

29. Žalobca sa žalobou domáhal prepustenia zo zaistenia. Účelom správnej žaloby podľa § 221 ods. 2 SSP je poskytnúť žalobcovi ochranu aj pre prípad, že samotné rozhodnutie o zaistení alebo predĺžení zaistenia bolo síce súladné so zákonom (resp. nebolo preskúmané súdom, lebo nebola podaná správna žaloba), avšak následné trvanie zaistenia prestalo byť zákonné. Napriek tomu, že žalobca namietal v žalobe najmä nedostatky vzťahujúce sa primárne na rozhodnutie o predĺžení zaistenia, ktoré (zrejme) nebolo správnu žalobou (podľa § 221 ods. 1 SSP) napadnuté, z jeho argumentácie bolo možné (vzhľadom na neformálnosť jej posudzovania podľa § 206 ods. 3 SSP) abstrahovať namietanie

neúčelnosti trvajúceho zaistenia žalobcu. V súlade s § 134 ods. 2 psím. e) SSP súd v predmetnej veci nebol viazaný rozsahom a dôvodmi žaloby.

30. Súd predovšetkým poukazuje na to, že „v konaní o žalobe o prepustenie zo zaistenia správne súdy nepreskúmajú zákonnosť rozhodnutia o zaistení, resp. o predĺžení zaistenia, ale hodnotia postup polície v konaní o správnom vyhostení a najmä skúmajú, či dôvody zaistenia v čase rozhodovania správneho súdu o žalobe o prepustenie zo zaistenia trvajú (rozsudok Najvyššieho správneho súdu SR sp. zn. 2 Sak 7/2023 zo dňa 1. júna 2023). Keďže žalobca sa v konaní domáha iba prepustenia zo zaistenia, a nie aj zrušenia rozhodnutia o zaistení, súd sa nezaoberal žalobnými námietkami smerujúcimi výlučne proti rozhodnutiu žalovaného o predĺžení zaistenia žalobcu zo dňa 02.02.2024.

31. Žalobca namietal, že žalovaný sa vôbec nezaoberal možnosťou uloženia menej prísneho donucovacieho opatrenia, avšak v rozhodnutí o predĺžení zaistenia žalovaný načrtol zákonnú úpravu § 89 ods. 1 písm. a) a b) a ods. 3 zákona o pobyte cudzincov, na ktorú nadviazal, že u žalobcu je podozrenie, že podal žiadosť o azyl účelovo, preto nerozhodol o prepustení žalobcu a následnom prevoze do Záchytného tábora v Humennom. Tým, že žalobca je žiadateľom o azyl, nebolo možné uňho overovať zabezpečenie bývania ani finančné zabezpečenie (§ 89 ods. ods. 3 zákona o pobyte cudzincov veta prvá za bodkočiarkou). Napriek tomu žalovaný v priebehu administratívneho konania skúmal jednak otázku schopnosti žalobcu zabezpečiť si ubytovanie na území Slovenskej republiky, ako aj otázku jeho finančného zabezpečenia, pričom žalobca uviedol, že nevie si zabezpečiť ubytovanie na Slovensku a nemá finančné prostriedky.

32. Podľa § 88 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov, podanie žiadosti o udelenie azylu alebo požiadanie štátneho príslušníka tretej krajiny o asistovaný dobrovoľný návrat nie je dôvodom na prepustenie zaisteného štátneho príslušníka tretej krajiny. Konanie podľa osobitného predpisu nie je zaistením štátneho príslušníka tretej krajiny dotknuté. Súd tiež poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu SR z 02.09.2014, sp. zn. 1 Sža 29/2014: „Pokiaľ žiadosť o udelenie azylu je podaná účelovo, iba s cieľom pozdržať alebo zmať výkon rozhodnutia o navrátení, a pokračovanie zaistenia je naďalej objektívne nutné, je možné takéhoto cudzinca ponechať v zaistení.“ Maximálna lehota na zaistenie žalobcu podľa § 88a ods. 2 zákona o pobyte cudzincov nebola prekročená.

33. Žalobca tiež namietal, že nebola dostatočne preukázaná účelovosť jeho žiadosti o azyl. Podľa § 88a ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov, policajt je oprávnený zaistiť žiadateľa o udelenie azylu, ak na dosiahnutie účelu zaistenia nie je možné využiť iné menej závažné prostriedky ak ide o štátneho príslušníka tretej krajiny zaisteného podľa § 88 ods. 1 písm. a) alebo písm. b) a ktorý podal žiadosť o udelenie azylu, ak existuje dôvodné podozrenie, že podal žiadosť o udelenie azylu výlučne s cieľom oddialiť alebo zmať jeho administratívne vyhostenie. Podľa rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Sza/6/2013 zo dňa 24. septembra 2013 „ak zaistený cudzinec požiadava o medzinárodnú ochranu, spravdila to bude mať za následok ukončenie zaistenia podľa čl. 15 Návratovej smernice č. 2008/115/ES, ako konštatoval Súdny dvor Európskej únie v rozsudku Súdneho dvora (tretia komora) z 30. mája 2013 vo veci Arslan proti Polícii Českej republiky, a policajný útvar bude povinný cudzinca bez zbytočného odkladu zo zaistenia prepustiť; dôvody pre pôvodné zaistenie cudzinca tak automaticky pominú. Ak však policajný útvar dospeje k záveru, že žiadosť cudzinca o medzinárodnú ochranu je účelová, podaná iba za účelom pozdržať, či dokonca zmať výkon rozhodnutia o vyhostení cudzinca, môže znova rozhodnúť podľa § 90 ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov, že dôvody predchádzajúceho zaistenia trvajú, napriek tomu, že cudzinec požiadaval o medzinárodnú ochranu. V takomto rozhodnutí policajný útvar vyloží, aké konkrétne dôvody ospravedlňujú trvanie zaistenia cudzinca po podaní žiadosti o medzinárodnú ochranu.“ Podľa rozsudku kasačného súdu sp. zn. 10Szak/10/2017 z 20. júna 2017 alebo rozsudku sp. zn. 1Sak/1/2022 z 25. januára 2022 „...podaním žiadosti o azyl pominul dôvod zaistenia podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov (do rozhodnutia o žiadosti o udelenie azylu sťažovateľa) a nastali nové skutkové okolnosti, s ktorými bol žalovaný povinný sa vysporiadať, a to buď okamžitým prepustením sťažovateľa na slobodu alebo v prípade, ak mal za to, že u sťažovateľa je daný dôvod zaistenia ako žiadateľa o azyl, vydaním nového rozhodnutia o zaistení podľa § 88a zákona o pobyte cudzincov.“

34. Žalobca bol pôvodne zaistený podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov na účel výkonu administratívneho vyhostenia. Dňa 31.10.2023 žalobca požiadaval o azyl v Slovenskej republike. Žalovaný nerozhodol o okamžitom prepustení žalobcu zo zaistenia, ale vydal rozhodnutie o zaistení a následne o predĺžení zaistenia žalobcu podľa § 88a ods. 1 písm. c) zák. o pobyte cudzincov ako žiadateľa o udelenie azylu. Účelom zaistenia podľa § 88a ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov je skutočnosť, že u cudzinca, ktorý podal žiadosť o udelenie azylu, existuje dôvodné podozrenie, že podal žiadosť o udelenie azylu výlučne s cieľom oddialiť alebo zmať jeho administratívne vyhostenie.

Citované ustanovenie obsahuje zároveň ďalšie podmienky alebo predpoklady, ktoré musia byť v čase rozhodovania o zaistení cudzinca naplnené, ktorými sú, že ide o štátneho príslušníka tretej krajiny zaisteného podľa § 88 ods. 1 písm. a) alebo písm. b) zákona o pobyte cudzincov (pričom v priebehu tohto zaistenia sa skúma účel zaistenia cudzinca, ktorým je jeho vyhostiteľnosť), a nie je možné využiť iné menej závažné prostriedky (k tomu vid' ods. 31. odôvodnenia rozsudku).

35. Predpokladom zaistenia podľa § 88a ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov je podľa názoru správneho súdu vznik špecifického stavu, ktorý je zapríčinený podaním žiadosti o udelenie azylu cudzincom, zo správania ktorého možno dôvodne predpokladať, že ju podal iba so zámerom oddialiť alebo úplne zmariť jeho administratívne vyhostenie. Tým, že naplnenie účelu zaistenia je determinované pretrvávajúcím postojom cudzinca – žiadateľa o azyl ku podanej žiadosti, je primárne na cudzincovi, aby až do momentu rozhodnutia o nej minimálne tvrdil, že uňho nastali také okolnosti, ktoré mali za následok, že o udelenie azylu žiada v úprimnej snahe zotrvaní na území Slovenskej republiky. Účel zaistenia podľa vyššie citovaného ustanovenia je teda daný v období, kedy migračný úrad posudzuje jeho žiadosť o udelenie azylu a zároveň neboli zistené skutočnosti, že by cudzinec prejavil úprimnú snahu zotrvaní na území Slovenskej republiky. Správny súd je toho názoru, že v prípade zaistenia podľa citovaného ustanovenia sa v priebehu zaistenia neskúma aj vyhostiteľnosť cudzinca [ktorá sa mala skúmať v priebehu predošlého zaistenia podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov], pretože tá sa momentom podanej žiadosti o udelenie azylu stala až druhoradým účelom a do poľa záujmu sa (prípadne) dostane opätovne až po rozhodnutí migračného úradu o nej. Vo vzťahu k vyhosteniu cudzinca sa v čase rozhodovania o zaistení skúma iba splnenie podmienky, či je cudzinec zaistený buď podľa § 88 ods. 1 písm. a) alebo písm. b) zákona o pobyte cudzincov. Inými slovami, zo znenia ustanovenia nevyplýva, že by sa tieto dva účely mali v prípade trvania zaistenia podľa § 88a ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov kumulovať.

36. Z administratívneho spisu vyplýva, že žalobca bol na území SR zadržaný dňa 27.05.2023. V zápisnici o padaní vyjadrenia zo dňa 27.05.2023 uviedol, že chce pokračovať do Talianska, kde chce pracovať na farme, nemá na území Slovenska žiadnych príbuzných. Nechce požiadať v SR o azyl. Na otázku, či mu v krajine pôvodu hrozí prenasledovanie z rasových, národnostných, náboženských alebo iných dôvodov, alebo trest smrti uviedol, že sa nechce vrátiť do domovskej krajiny, chce zarobiť peniaze v zahraničí. V zápisnici o padaní vyjadrenia zo dňa 03.11.2023 žalobca uviedol, že sa nechce vyjadriť k dôvodom žiadosti o azyl a dňa 27.05.2023 o azyl nepožiadal z dôvodu, že v tom čase nechcel žiadať o azyl. Bolo vecou správnej úvahy žalovaného, či dospeje k záveru, že existuje dôvodné podozrenie, že žalobca podal žiadosť o udelení azylu výlučne s cieľom oddialiť alebo zmariť jeho administratívne vyhostenie. Túto svoju správnu úvahu však musel riadne zdôvodniť. Žalovaný v rozhodnutí o zaistení žalobcu odôvodnil podozrenie, že žalobca podal žiadosť o udelení azylu výlučne s cieľom oddialiť alebo zmariť jeho administratívne vyhostenie práve poukazom na konanie a vyjadrenia žalobcu po tom, čo bol zadržaný na území SR teda, že požiadal o azyl až po zaistení v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov v čase, kedy existoval reálny predpoklad realizácie výkonu administratívneho vyhostenia. Pred vydaním rozhodnutia o administratívnom vyhostení uviedol, že nechce požiadať o azyl na území SR. Tiež uviedol, že z Marockého kráľovstva odišiel kvôli zlej ekonomickej situácii. Tu však súd opätovne pripomína, že v konaní o žalobe o prepustenie zo zaistenia správne súdy nepreskúmavajú zákonnosť rozhodnutia o zaistení, a teda ani to, či je rozhodnutie o zaistení dostatočne odôvodnené. Napriek tomu však možno konštatovať, že vzhľadom na vyššie uvedené, správna úvaha žalovaného v rozhodnutí o zaistení nevybočila z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Správny súd konštatuje, že z administratívneho spisu, ani zo samotnej žaloby nevyplýva, že by podanie žiadosti žalobcu o udelenie azylu v SR bolo motivované napr. nejakou podstatnou zmenou politickej, či inej situácie v krajine pôvodu žalobcu, a teda žalobcom tvrdené dôvody udelenia azylu (ktoré však v administratívnom konaní o zaistení žalovanému neuviedol, hoci bol na ne dopytovaný) zjavne museli existovať už v čase vstupu žalobcu na územie EÚ. Napriek tomu žalobca nepožiadal o udelenie azylu v žiadnej z krajín EÚ cez ktoré prechádzal (Bulharsko, Maďarsko) a ani v Slovenskej republike bezprostredne po zadržaní, hoci bol na túto možnosť dopytovaný.

37. Ako už bolo uvedené vyššie, súdy v konaní o žalobe o prepustenie zo zaistenia skúmajú iba to, či dôvody zaistenia v čase rozhodovania správneho súdu o žalobe o prepustenie zo zaistenia trvajú. Dôvodom zaistenia podľa § 88a ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov je skutočnosť, že u cudzinca, ktorý podal žiadosť o udelení azylu, existuje dôvodné podozrenie, že podal žiadosť o udelení azylu výlučne s cieľom oddialiť alebo zmariť jeho administratívne vyhostenie. Súd dospel k záveru, že tento dôvod u žalobcu naďalej trvá. Taktiež súd konštatuje, že konanie, ktoré predchádzalo vydaniu rozhodnutia o zaistení je v súlade so zákonom o pobyte cudzincov, ako aj so Správnym

poriadkom. Správny súd preto nemal inú možnosť ako správnu žalobu v celom rozsahu podľa § 229 SSP zamietnuť.

38. O náhrade trov konania rozhodol správny súd podľa § 168 SSP a žalovanému, ktorý bol v konaní úspešný v celom rozsahu právo na náhradu trov konania nepriznal, pretože žalovanému voči žalobcovi nevznikli také dôvodne vynaložené trovy konania, ktoré by bolo možné od neho spravodlivo požadovať. Ak podľa obsahu spisu strane v konaní žiadne trovy nevznikli, je v súlade s čl. 17 základných princípov Civilného sporového poriadku, zakotvujúcim procesnú ekonómiu, rozhodnúť priamo tak, že sa jej náhrada trov konania nepriznáva. (Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. februára 2018 sp. zn. 7 Cdo14/2018). Na konanie pred správnym súdom sa okrem zásady hospodárnosti podľa § 5 ods. 7 SSP primerane použijú aj princípy, na ktorých spočíva Civilný sporový poriadok (§ 5 ods. 1 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustná kasačná sťažnosť.

Rozsudok správneho súdu o správnej žalobe vo veciach zaistenia nadobúda právoplatnosť uplynutím lehoty siedmich dní od doručenia rozsudku alebo podaním kasačnej sťažnosti v tej istej lehote proti tomuto rozsudku (§ 145 ods. 3 SSP).

Kasačnú sťažnosť možno podať v lehote siedmich dní od doručenia rozhodnutia (§ 443 ods. 2 písm. b) SSP) a podáva sa na Správnom súde v Bratislave (§ 444 ods. 1 SSP).

Kasačná sťažnosť má odkladný účinok, ak bola podaná proti rozhodnutiu správneho súdu vo veci samej vydanému v konaní o správnej žalobe vo veciach zaistenia a administratívneho vyhostenie (§ 446 ods. 2 písm. d) SSP).

Kasačná sťažnosť nie je prípustná, ak sa opiera o iné dôvody, ako sú uvedené v § 440, ak sa opiera o dôvody, ktoré sťažovateľ neuplatnil v konaní pred správnym súdom, v ktorom bolo vydané napadnuté rozhodnutie, hoci tak urobiť mohol, ak smeruje len proti dôvodom rozhodnutia správneho súdu (§ 439 ods. 3 SSP).

V kasačnej sťažnosti sa musí okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 57 uviesť označenie napadnutého rozhodnutia, údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené, opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 sa podáva (ďalej len "sťažnostné body"), návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh).

Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti (§ 445 SSP).

Sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ musí byť v konaní o kasačnej sťažnosti zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa alebo opomenutého sťažovateľa musia byť spísané advokátom. Tieto povinnosti neplatia, ak má sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, ak ide o konania o správnej žalobe podľa § 6 ods. 2 písm. c) a d), ak je žalovaným Centrum právnej pomoci (§ 449 SSP).